

opusdei.org

Genomskinlighet för Kristus

Biskop Xavier Eschevarría, prelat för Opus Dei, med anledning av Johannes Paulus II:s saligförklaring. Vi återger en artikel publicerad i tidningen ABC, Madrid. (egen översättning)

2011-05-06

Johannes Paulus II. förde människorna till Kristus med sitt ord, sin förebild och sin mänskliga närhet. Unga och äldre ungdomar har i årtal om och om igen vittnat

om detta. Åtskilliga har med Guds hjälp börjat sträva efter helighet, må det vara inom äktenskapet eller i celibat. Andra som präster eller inom ordenslivet. De är tusende; ibland kallas de "Johannes Paulus II:s generation".

Hur kunde denne ovanlige påve sprida evangeliet så effektivt? Karol Woityla var uppenbarligen en outtröttlig försvarare av mänsklig värdighet, en omtänksam herde, en trovärdig förkunnare av sanningen, en fader för troende liksom för icke-troende. Men framför allt var påven, som fört oss över tröskeln till tvåtusentalet, en människa som älskade Jesus Kristus och sökte efterfölja honom.

”För att få veta vem Johannes Paulus II är, måste man se honom be, särskilt när han är ensam i sitt privata kapell”, skrev en av denne helgonlike påvens biografer. Detta är

fullkomligt riktigt. En av de sista fotografierna under hans liv visar honom i detta kapell, hur han på TV följer korsvägen, som samtidigt bads vid Kolosseum. Denna Långfredag år 2005 var Johannes Paulus II inte längre kroppsligt i stånd att personligen leda denna bön, som han hade gjort de föregående åren. Han kunde inte längre tala eller gå. Ändå visar bilden tydligt, hur intensivt han deltog. Johannes Paulus II håller ett stort Krucifix av trä, omfamnar Jesus på korset av hela sitt hjärta och kysser honom. Bilden av den åldrige och svårt sjuke påven alldeles nära invid korset talar till oss lika tydligt som hans kraftfulla ord och hans vidsträckta resor.

Den nye Salige har storslaget och heroiskt åttlytt Kristi bud: ”Gå ut överallt i världen och förkunna evangeliet för hela skapelsen” (Mark 16:15). Johannes Paulus II tänkte inte på sig själv, när han reste till de sista

utposterna i Afrika, Asien, Europa och Oceanien. Det som drev honom mest var snarare en önskan att utge sig för de andra, att visa dem värdigheten hos människan, som Gud skapat till sin avbild och likhet och som Kristus förlöst för att lämna vidare Evangeliets budskap till dem.

En kväll följde jag med Biskop Álvaro del Portillo, den dåvarande prelaten i Opus Dei, till påvens våning i Vatikanen. Vi väntade på påven och hörde, hur någon med trötta och släpande steg kom längs korridoren. Det var Johannes Paulus II. Han var fullständigt uttröttad. Biskop del Portillo sade spontant: ”Helige Fader, Ni är ju fullständigt utmattad!” Påven såg vänligt på honom och svarade: ”Om jag vid denna tid på dagen inte varit trött, hade jag tydligen inte gjort min plikt.”

Hans insats för själarna förde honom som Kristi budbärare till hela

världen. Har en människa någonsin skakat flera händer eller sett flera människor i ögonen? Även denna kraftansträngning var ett sätt att omfamna den Korsfäste och förenas med honom.

Påven Johannes Paulus II:s hjärta för hela världen förmådde honom inte bara till att verka utåt. Även i sitt inre ville han själv delta i allas längtan. Med denna trängtan genomträngde han dagligen jordklotet från sitt privata kapell. Det stämmer överens med det han svarade en journalist om hans sätt att be: ”Påvens bön skall vara en förståndets och hjärtats pilgrimsfärd genom hela världen.” ”När påven ber, dyker geografin upp för samtliga samfund, kyrkor och även de problem, som skrämmer världen av i dag.” ”På detta sätt bär påven fram inför Gud glädje och förhoppningar och samtidigt sorg och bekymmer,

som kyrkan delar med
mänskligheten av idag.”

Hans hjärta som var öppet för alla och hans missionerande hänförelse ledde till att han sökte samtala med helt olika människor, såsom det visade sig t.ex. under jubileumsåret 2000: Då träffade han barn och ungdomar, vuxna och gamla människor, idrottsmän och konstnärer, regerande och politiker, poliser och militärer, lantarbetare och studenter, fångar och sjuka, familjer, folk från teatern, utvandrare och icke bosatta...

Karol Wojtylas biografi kan ”läsas” som ett oavbrutet frambärande av Evangeliet till samtliga samhällsområden, till familjen, till skolan och fabriken, till teatern och litteraturen, till skyskrapor och till eländiga hyddor. Hans väg visar tydligt, att man kan göra Kristus närvarande i alla livets skiften, till

och med under den tragiska epoken av Andra världskriget och under totalitära system, som hade rått i hans hemland. Johannes Paulus II förde Jesu Kristi ljus till den moderna tidens mest olikartade scener. Hans liv lär oss, att vi kan upptäcka Gud alltid och överallt, när och var vi lever.

I en av sina skrifter betraktar den helige Josemaría Escrivá vår Herre på korset som den Evige Översteprästen, ”som helt har öppnat sina armar för hela mänskligheten”. Mig förefaller Johannes Paulus II:s livsväg som en trogen avbild av Jesus Kristus, vars hjärta har rum för alla män och kvinnor och vars förbarmande och kärlek strömmar helt emot varje enstaka människa, särskilt emot sjuka och svaga.

Att leva som kristen betyder att bli lik Kristus. Påven Johannes Paulus II har i rikt mått blivit lik Kristus.

Emedan han alltid levde i nåden och glädjen av att vara Guds barn, kunde människor av alla raser och samhällsklasser upptäcka den Uppståndnes ljus i honom.

Fotografiet som jag nämnde i början, åskådliggör Johannes Paulus II:s liv: en påve som de många åren i tjänsten för själarna har gjort kraftlös, leder människornas blickar till Jesus på korset. Där kan nu var och en finna svaret på tillvarons djupaste frågor. Genom sitt livs förebild gör den nye Salige även vårt liv öppet för Kristus: vi kan göra Jesu anlete och hans förbarmande synligt. Jag tänker att detta är grunden för att han kunde sprida Evangeliet så verksamt. Jag är full av förtröstan – och jag ber Gud, att hans upphöjelse till altarens ära skall utlösa en våg av tro och kärlek i världen och i kyrkan, en våg av tjänstvillighet för andra och av tacksamhet mot vår Herre.

Den förste maj kan vi på Petersplatsen under den kärleksfulla blicken av kyrkans moder sälla oss till Påve Benedikt XVI och på nytt säga med hans ord: ”Vid detta tillfälle vill vi tacka Herren för gåvan av denne påve, och vi vill tacka påven själv för allt han gjort och lidit” (Generalaudiens den 12 maj 2005). Vi som har känt honom personligen har nu den glädjande plikten att göra honom känd för kommande generationer.

Biskop Javier Echevarría // ABC

pdf | Dokument automatiskt skapad från <https://opusdei.org/sv-se/article/genomskinlighet-for-kristus/>
(2025-04-07)